

Č. j.: R217/2007/02-06105/2008/310-KK

V Brně dne 10. března 2007

Ve správním řízení o rozkladu doručeném dne 23. 11. 2007 navrhovatelem - společností **CE WOOD, a.s.**, IČ: 60745479, se sídlem Zlínské Paseky 3662, 760 01 Zlín, za niž jedná Ing. Ivan Doubrava, předseda představenstva, ve správním řízení zastoupena Mgr. Radkem Pokorným, advokátem AK Pokorný, Wagner & spol., se sídlem Karoliny Světlé 301/8, 110 00 Praha,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 10. 2007, č.j. S224/2007-16711/2007/510-MO, ve věci přezkoumání rozhodnutí a úkonů zadavatele – **Lesy České republiky, s.p.**, IČ: 421 96 451, se sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové, za něhož jedná Ing. Jiří Novák, generální ředitel, ve správním řízení zastoupený Dr. JUDr. Miroslavem Zámečkou, advokátem AK Bakeš & partneři se sídlem, Na Příkopě 23, 110 00 Praha 1, učiněných ve věci 98 veřejných zakázek na „Provedení lesnických činností od 01. 01. 2008“, zadávaných v otevřených řízeních, jejichž oznámení bylo uveřejněno dne 13. 7. 2007 pod evidenčními čísly 60009037, 60009039, 60009041, 60009045, 60009047, 60009048, 60009049, 60009051, 60009053, 60009055, 60009057, 60009059, 60009061, 60009063, 60009067, 60009068, 60009072, 60009073, 60009075, 60009076, 60009077, 60009078, 60009079, 60009080, 60009081, 60009082, 60009083, 60009084, 60009085, 60009086, 60009087, 60009088, 60009089, 60009090, 60009093, 60009094, 60009095, 60009096, 60009097, 60009098, 60009099, 60009101, 60009102, 60009103, 60009105, 60009107, 60009108, 60009110, 60009111, 60009128, 60009129, 60009131, 60009132, 60009133, 60009135, 60009137, 60009138, 60009139, 60009140, 60009141, 60009142, 60009144, 60009146, 60009147, 60009149, 60009150, 60009151, 60009154, 60009155, 60009157, 60009158, 60009159, 60009160, 60009161, 60009162, 60009163, 60009164, 60009165, 60009166, 60009167, 60009168, 60009169, 60009170, 60009172, 60009173, 60009174, 60009175, 60009176, 60009177, 60009178, 60009179, 60009181, 60009182, 60009183, 60009184, 60009185, 60009186 a 60009203 a následně opraveno dne 10. 8. 2007,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb., na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 10. 2007, č.j. S224/2007-16711/2007/510-MO,

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

O d ů v o d n ě n í

I. Zadávací řízení a prvostupňové řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Lesy České republiky, s. p., IČ: 421 96 451, se sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové, za něhož jedná Ing. Jiří Novák, generální ředitel, ve správním řízení zastoupený Dr. JUDr. Miroslavem Zámečkou, advokátem AK Bakeš & partneři, se sídlem Na Příkopě 23, 110 00 Praha 1 (dále jen „Lesy ČR“ nebo „zadavatel“) zadaly v otevřených řízeních 98 veřejných zakázek na „Provedení lesnických činností od 01. 01. 2008“, jejichž oznámení uveřejnily dne 13. 7. 2007 a následně opravily dne 10. 8. 2007 pod evidenčními čísly 60009037, 60009039, 60009041, 60009045, 60009047, 60009048, 60009049, 60009051, 60009053, 60009055, 60009057, 60009059, 60009061, 60009063, 60009067, 60009068, 60009072, 60009073, 60009075, 60009076, 60009077, 60009078, 60009079, 60009080, 60009081, 60009082, 60009083, 60009084, 60009085, 60009086, 60009087, 60009088, 60009089, 60009090, 60009093, 60009094, 60009095, 60009096, 60009097, 60009098, 60009099, 60009101, 60009102, 60009103, 60009105, 60009107, 60009108, 60009110, 60009111, 60009128, 60009129, 60009131, 60009132, 60009133, 60009135, 60009137, 60009138, 60009139, 60009140, 60009141, 60009142, 60009144, 60009146, 60009147, 60009149, 60009150, 60009151, 60009154, 60009155, 60009157, 60009158, 60009159, 60009160, 60009161, 60009162, 60009163, 60009164, 60009165, 60009166, 60009167, 60009168, 60009169, 60009170, 60009172, 60009173, 60009174, 60009175, 60009176, 60009177, 60009178, 60009179, 60009181, 60009182, 60009183, 60009184, 60009185, 60009186 a 60009203.
2. Proti postupu zadavatele podala obchodní společnost CE WOOD, a. s., se sídlem Zlínské Paseky 3662, 760 01 Zlín, IČ: 60745479, za niž jedná Ing. Ivan Doubrava, předseda představenstva, ve správním řízení zastoupená na základě plné moci Mgr. Radkem Pokorným, advokátem AK Pokorný, Wagner & spol., se sídlem Karoliny Světlé 301/8, 110 00 Praha 1 (dále jen „navrhovatel“), námitky, kterým Lesy ČR nevyhověly. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nepovažoval rozhodnutí Lesů ČR o námitkách za učiněné v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění zákona č. 110/2007 Sb. (dále jen „zákon“), podal k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“ nebo „orgán dohledu“) dne 23. 8. 2007 návrhy na zahájení správních řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Na podkladě těchto návrhů byla správní řízení zahájena a následně spojena usnesením ze dne 5. 9. 2007, č.j. S224/2007-16496/2007/510-MO, v řízení jedno. Za účastníky řízení Úřad označil Lesy ČR a navrhovatele. Pozn.: pokud je dále v textu uveden odkaz na zákon, jedná se vždy

o znění platné v době provedení úkonu Úřadu nebo v době provedení jednotlivých úkonů účastníky řízení.

Napadené rozhodnutí

3. Dne 30. 10. 2007 vydal Úřad rozhodnutí, č.j. S224/2007-16711/2007/510-MO, kterým konstatoval, že
 - se správní řízení ve věci 97 veřejných zakázek na „Provedení lesnických činností od 01. 01. 2008“ zadávaných v otevřených řízeních, jejichž oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 13. 7. 2007 a následně opraveno dne 10. 8. 2007 pod ev. č. 60009037, 60009039, 60009041, 60009045, 60009047, 60009048, 60009049, 60009051, 60009053, 60009055, 60009057, 60009059, 60009061, 60009063, 60009067, 60009068, 60009072, 60009073, 60009075, 60009076, 60009077, 60009078, 60009079, 60009080, 60009081, 60009082, 60009083, 60009084, 60009085, 60009086, 60009087, 60009088, 60009089, 60009090, 60009093, 60009094, 60009095, 60009096, 60009097, 60009098, 60009099, 60009101, 60009102, 60009103, 60009105, 60009107, 60009108, 60009110, 60009111, 60009128, 60009129, 60009131, 60009132, 60009135, 60009137, 60009138, 60009139, 60009140, 60009141, 60009142, 60009144, 60009146, 60009147, 60009149, 60009150, 60009151, 60009154, 60009155, 60009157, 60009158, 60009159, 60009160, 60009161, 60009162, 60009163, 60009164, 60009165, 60009166, 60009167, 60009168, 60009169, 60009170, 60009172, 60009173, 60009174, 60009175, 60009176, 60009177, 60009178, 60009179, 60009181, 60009182, 60009183, 60009184, 60009185, 60009186 a 60009203, podle § 114 odst. 3 zákona zastavují, neboť navrhovatel neprokázal složení kauce,
 - se správní řízení ve věci veřejné zakázky „Provedení lesnických činností od 01. 01. 2008 SÚJ č. 17252“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 13. 7. 2007 a následně opraveno dne 10. 8. 2007 pod ev. č. 60009133, podle § 118 zákona zastavuje, neboť nebylo shledáno, že by zadavatel nedodržel postup stanovený zákonem.
4. Úřad se v odůvodnění napadeného rozhodnutí v první řadě věnoval důvodům pro zastavení správního řízení ohledně 97 veřejných zakázek. Úřad konstatoval, že součástí návrhů navrhovatele nejsou doklady o složení kaucí v požadovaných výších na účet Úřadu (na účet Úřadu dne 21. 8. 2007 navrhovatel složil finanční částku pouze ve výši 100 000,- Kč). Proto Úřad navrhovateli stanovil v usnesení č.j. S224/2004-16499/2007/510-MO ze dne 5. 9. 2007 lhůtu do 14. 9. 2007 ke složení kaucí v požadované výši (zbývalo složit ještě 9 700 000,- Kč) a k doložení dokladů o jejich složení. Poněvadž navrhovatel ani ve stanovené lhůtě, ani později nesložil na účet Úřadu doplatek kaucí v požadované výši a nedoložil doklad prokazující jeho úhradu, byl Úřad nucen zahájit správní řízení ve věci 97 výše specifikovaných veřejných zakázek na „Provedení lesnických činností od 01. 01. 2008“ podle § 114 odst. 3 zákona, zastavit.
5. Z věcného hlediska vznesl navrhovatel v první řadě námitku účelového rozdělení jediné veřejné zakázky na 98 samostatných veřejných zakázek. Úřad uzavřel na podkladě argumentů zadavatele a navrhovatele, že je výlučně v kompetenci zadavatele rozhodnout, co bude předmětem zadávané veřejné zakázky, neboť pouze zadavatel může znát své potřeby a požadavky. V každém případě však zadavatel musí dodržet

postupy a principy stanovené v zákoně. V daném případě bylo v pravomoci zadavatele rozhodnout se, zda zadá nadlimitní veřejné zakázky formou jediné veřejné zakázky s možností dílčích plnění pro 98 smluvních územních jednotek (dále jen „SÚJ“), příp. zda zadá 98 samostatných veřejných zakázek postupem pro nadlimitní veřejné zakázky pro jednotlivé SÚJ. Ustanovení § 13 odst. 3 zákona stanoví, že zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 zákona. Z předložené dokumentace Úřad zjistil, že zadavatel u žádné z výše uvedených 98 veřejných zakázek nepostupoval tak, že by účelově rozdělil předmět veřejné zakázky, aby se z nadlimitní veřejné zakázky stala veřejná zakázka podlimitní či malého rozsahu. Zadavatel zadával všech 98 veřejných zakázek formou otevřených zadávacích řízení, postupem stanoveným pro nadlimitní veřejné zakázky, jak odpovídalo předpokládaným hodnotám veřejných zakázek. Zadavatel se v souvislosti s údajným záměrným dělením předmětu zakázky rovněž nemohl dopustit porušení § 74 odst. 5 resp. odst. 6 zákona, které se týkají požadavků na složení hodnotící komise při zadávání veřejných zakázek, protože uvedená ustanovení se vztahují pouze na veřejné zadavatele uvedené v § 2 odst. 2 písm. a) a b) zákona a nikoliv na veřejného zadavatele uvedeného v § 2 odst. 2 písm. d) zákona, jak je tomu v šetřeném případě. Úřad také neuznal argument, že rozdělením veřejné zakázky došlo ke zvýšení nákladů a k následné újmě navrhovatele. Úřad předpokládal, že dodavatel, který se uchází o účast v 98 zadávacích řízeních s rozsahem několika miliard korun, bude mít i dostatek kapacit na vypracování nabídek. Obdobně se Úřad neztotožnil ani s názorem, že zadavatel nezákonně diskriminuje uchazeče, kteří jsou významnými dodavateli lesnických činností, a mají tudíž zájem vykonávat lesnické činnosti na větším množství SÚJ. Je pochopitelné, že na vypracování nabídek na větší počet zadávacích řízení bude pro dodavatele časově a administrativně náročnější, než v případě, kdy by se účastnil jediného zadávacího řízení. Každý z dodavatelů však měl možnost se rozhodnout, kolika zadávacích řízení se zúčastní, přičemž v případě všech zadávacích řízení byly podmínky pro všechny dodavatele (a to jak regionálních, tak i těch, kteří působí v rámci celé České republiky) zcela totožné. Závěrem části odůvodnění věnované namítanému nezákonnému rozdělení veřejné zakázky se Úřad zabýval otázkou kaucí. Jak Úřad konstatoval v rozhodnutí, dodavatel, který podá návrh na prošetření postupu zadavatele v případě 98 zadávacích řízení s celkovým rozsahem cca 6 mld. Kč, musí počítat s tím, že s podáním návrhů musí složit i odpovídající výše kaucí, které budou v součtu podstatně vyšší než v případě, kdy by tento dodavatel namítal postup zadavatele v případě jedné veřejné zakázky. Složení kauce s podáním návrhu má sloužit zejména k tomu, aby dodavatelé nepodávali návrhy pouze účelově s cílem znesnadnit, příp. prodloužit průběh zadávacího řízení, aniž by k tomu měli oprávněný důvod, neboť v případě, že Úřad zjistí, že návrh navrhovatele je oprávněný a pochybení v něm uvedená jsou opodstatněná, kauce se podle § 115 odst. 2 zákona po vydání příslušného pravomocného rozhodnutí vrátí i s úroky navrhovateli.

6. V další části odůvodnění se Úřad zabýval problematikou vymezení předmětu veřejné zakázky. Úřad dospěl k závěru, že uchazeči byli před podáním nabídek seznámeni s tím, že předmětem veřejné zakázky vedle přesně stanoveného rozsahu pěstebních a těžebních činností může být i změna rozsahu předmětu příslušné veřejné zakázky, stanoveného v sumářích v zadávací dokumentaci, příp. i provádění nahodilých těžeb. Všichni uchazeči tedy byli před podáním svých nabídek seznámeni s tím, že zadavatel v době zadávání veřejné zakázky nezná a ani nemůže znát zcela přesně odchylky skutečného rozsahu dodaných služeb od služeb poptávaných, jejichž rozsah stanovil v zadávací dokumentaci. Uchazeči byli před podáním nabídek taktéž seznámeni s tím, že zadavatel

v době zadávání veřejné zakázky neznal a ani nemohl znát existenci, a tedy ani případný rozsah nahodilých těžebních prací (tzv. fiktivní porost) na jednotlivých SÚJ, na rozdíl od „řádných“ těžebních prací (a to zejména v prvním kalendářním roce plnění smluv), které zadavatel v zadávací dokumentaci přesně a detailně specifikoval. Pokud tedy uchazeči měli zájem podat na konkrétní veřejnou zakázku svoji nabídku, byli povinni zadavatelem stanovené podmínky pro zadání konkrétní veřejné zakázky v celém rozsahu akceptovat. Úřad připustil, že s ohledem na předměty veřejných zakázek a na dobu jejich trvání, nebylo v moci zadavatele stanovit rozsah předmětů veřejných zakázek (včetně nahodilých těžeb) v době jejich zadávání zcela přesně tak, jak tomu bude ve skutečnosti. Bylo tedy jen na uchazečích, jakým způsobem zpracují své nabídky; zda při vypracování nabídek využijí svých zkušeností, zda do nabídkové ceny zahrnou větší rezervu (a nabídková cena bude vyšší), příp. zda podají nabídku s nižší nabídkovou cenou, která bude konkurenceschopná, ale na úrok nižších zisků pro uchazeče. Na základě výše uvedeného Úřad nezjistil, že by v šetřeném případě zadavatel porušil ustanovení § 44 odst. 1 zákona tím, že by s ohledem na okolnosti zadávání veřejné zakázky nedostatečně vymezil předmět veřejné zakázky.

7. V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se věnovalo otázce vymezení délky účinnosti smluv uzavřených v rámci zadávacího řízení, Úřad s odkazem na zadávací dokumentaci konstatoval, že je z ní jednoznačně zřejmá doba trvání veřejných zakázek, termín zahájení plnění veřejných zakázek i termín ukončení plnění. Navíc tyto údaje byly shodně uvedeny jak v informačním systému o veřejných zakázkách, tak i v zadávací dokumentaci, kterou měli všichni uchazeči k dispozici. Úřad uznal, že si zadavatel v zadávací dokumentaci vyhradil, že v případě, kdy z důvodu prodlevy v zadávacím řízení bude smlouva s vybraným uchazečem podepsána po 1. 1. 2008, bude plnění ze smlouvy poníženo o tu část, která bude adekvátně odpovídat období mezi 1. 1. 2008 a skutečným termínem podpisu smlouvy. Uvedené ustanovení lze však chápat pouze jako technické řešení, které by se použilo pouze za předpokladu, že by zadavatel ve stanoveném termínu z objektivních příčin nemohl příslušnou smlouvu o dílo uzavřít (např. z důvodu prošetřování veřejné zakázky Úřadem, v případě uložení nápravného opatření Úřadem, z důvodu nepředvídatelných úkonů ze strany dodavatelů, atd.). Uvedené okolnosti samozřejmě mohou mít vliv na termín zahájení plnění veřejných zakázek, což platí obecně na všechny zadávané veřejné zakázky, nikoliv a výlučně pouze na šetřené veřejné zakázky, jak uvádí navrhovatel. Zadavatel by obecně při zadávání veřejné zakázky měl s výše uvedenými okolnostmi počítat a přizpůsobit jim i okamžik zahájení procesu zadávání veřejné zakázky. Není však vyloučeno, že i v případě, kdy si zadavatel vyhradí dostatečný časový prostor na vlastní zadávací řízení, mohou se v průběhu zadávacího řízení vyskytnout z pohledu zadavatele nepředvídatelné okolnosti, kdy fakticky není možno termín zahájení plnění veřejné zakázky dodržet. Úřad však v šetřeném případě nezjistil, že by zadavatel stanovil nereálné předpokládané termíny zahájení jednotlivých plnění. Prakticky se lhůta pro otevírání obálek s nabídkami u jednotlivých zadávacích řízení pohybovala od 21. 9. 2007 do 27. 9. 2007, tj. více než 3 měsíce před předpokládaným termínem zahájení jednotlivých plnění. Samozřejmě by zadavatel teoreticky mohl proces zadávání veřejných zakázek zahájit dříve, ale toto rozhodnutí je plně v jeho kompetenci. Je přitom zřejmé, že předčasné započítí zahájení procesu zadávání by nemuselo být pro zadávání veřejných zakázek přínosem. Čím dříve by totiž zadavatel proces zadávání veřejných zakázek započal, tím méně mohl by přesně specifikovat předmět veřejných zakázek na provedení jednotlivých lesnických prací, což rovněž navrhovatel napadal. Na základě výše uvedeného Úřad nezjistil, že by zadavatel délku účinnosti smluv vymezil nepřesně.

8. V poslední části odůvodnění napadeného rozhodnutí se Úřad zabýval problematikou požadavku zadavatele na prokazování subdodavatelského vztahu. S odkazem na § 44 zákona a § 50 odst. 1 písm. b) až d) zákona Úřad nepřijal výklad navrhovatele, neboť by prakticky znamenal, že uchazeč, který hodlá plnit předmět veřejné zakázky za pomoci subdodavatelů (v případě, že uchazeč neprokazuje prostřednictvím subdodavatele splnění určité části kvalifikace ve smyslu ustanovení § 51 odst. 4 zákona), uvede ve své nabídce nezávazně identifikační údaje „subdodavatelů“, kteří však v případě úspěchu uchazeče v zadávacím řízení (a po následném podpisu smlouvy o dílo) nebudou nijak vázáni dostát svým povinnostem a příslušné subdodávky v požadovaném rozsahu a čase poskytnout. Mohlo by docházet i k tomu, že uchazeč do své nabídky uvede identifikační údaje „fiktivních“ subdodavatelů (a to i bez jejich vědomí), a ve skutečnosti by vybraný uchazeč své subdodavatele hledal až po uzavření smlouvy a není vyloučeno, že „skuteční“ subdodavatelé, kteří se budou podílet na plnění veřejné zakázky, budou odlišní od „subdodavatelů“ uvedených v nabídce, přičemž zadavatel nebude moci tento postup uchazeče žádným způsobem následně ovlivnit. Pokud by takový případ nastal, zadavatel by musel v souladu s § 69 odst. 3 zákona všechny tyto nabídky ze zadávacího řízení vyřadit, neboť cit. ustanovení stanoví, že pokud dodavatel podá více nabídek samostatně nebo společně s dalšími dodavateli, nebo podá nabídku a současně je subdodavatelem jiného dodavatele v tomtéž zadávacím řízení, zadavatel všechny nabídky podané takovým dodavatelem samostatně či společně s jinými dodavateli vyřadí. Zadavatel by se tedy v případě postupu dle navrhovatele mohl dostat do neřešitelné situace, kdy dva subjekty, které podaly nabídku ve formě uchazeč – subdodavatel, budou tvrdit naprosto odlišná stanoviska, a to že uchazeč ve své nabídce subdodavatele uvedl s jeho plným vědomím a souhlasem a naopak „subdodavatel“ by naopak mohl tvrdit, že podal pouze svoji vlastní nabídku a o skutečnosti, že je v tomtéž zadávacím řízení zároveň subdodavatelem jiného uchazeče, vůbec neví a k tomuto kroku nedal schválení. Zejména ve specifických situacích, kdy je zadáváno velké množství veřejných zakázek, je důležité, aby zadavatel požadavek na prokazování subdodavatelského vztahu striktně vyžadoval, neboť do takových zadávacích řízení vstupuje velká řada subjektů. Navíc okruh subjektů, které provádí lesnické práce na území ČR, je omezený, a tudíž musí být z nabídek zřejmé, že veškeré zadavatelem požadované služby (včetně těch, které budou poskytovány subdodavately), budou v celém rozsahu zajištěny. Uvedený problém lze vyřešit pouze postupem, který zvolil zadavatel, a to, že uchazeč předloží ve své nabídce smlouvy se svými subdodavateli vždy, když předpokládá plnění veřejné zakázky pomocí subdodavatelů. Závěrem se Úřad vyjádřil v tom smyslu, že by zadavatel neměl po uchazečích požadovat zbytečné požadavky a vždy by je měl přizpůsobit konkrétním okolnostem veřejné zakázky. V daném případě však požadavek zadavatele na předložení smluv mezi uchazečem a subdodavateli nebyl nezákonný. Naopak z pohledu Úřadu lze tento postup pouze doporučit, neboť se zadavatel tak může vyvarovat neřešitelné situaci.
9. Úřad tedy dospěl k závěru, že zadavatel zákon neporušil, a proto správní řízení zastavil. Zadavateli tudíž ani nevznikla povinnost uhradit náklady správního řízení podle § 119 zákona.

II. Námitky rozkladu

10. Dne 23. 11. 2007 obdržel Úřad rozklad navrhovatele. Ten v první části rozkladu napadá nezákonnost výroku I. rozhodnutí Úřadu ze dne 30. 10. 2007, č.j. S224/2007-16711/2007/510-MO (dále jen „napadené rozhodnutí“). Úřad dle jeho názoru vůbec

nezohlednil nezákonnost rozdělení veřejné zakázky na 98 samostatných veřejných zakázek. Zadavatel vyhlásil zadávací řízení formálně jako samostatná, přestože jsou takřka totožná. Jediným jejich rozdílem je místo realizace lesnických činností, označené jako SÚJ. Navrhovatel má zato, že rozdělení je účelové a má za cíl vyloučit nebo alespoň ztížit realizaci práva každého uchazeče na obranu proti nezákonným úkonům zadavatele (s odkazem na čl. 36 Listiny základních práv a svobod), neboť uchazeči jsou pak nuceni podávat příslušné prostředky obrany ve všech zadávacích řízeních zvlášť. To vede ke zvýšení administrativní náročnosti i k navýšení nákladů (zejména s ohledem na povinnost skládat kauci podle § 115 zákona v nikoli zanedbatelné výši) a narušuje zásadu zakotvenou v § 6 zákona, neboť ztížením či vyloučením přezkumu dochází vedle porušení zásady rovného zacházení ke zpochybnění transparentnosti jednotlivých zadávacích řízení.

11. V zadatelově postupu spatřuje navrhovatel porušení zásady transparentnosti a zákazu diskriminace také proto, že uchazeč, který se vzhledem k menšímu objemu své podnikatelské činnosti, a tím i nižšímu počtu smluvních územních jednotek, na kterých se o veřejnou zakázku uchází, má výrazně snazší možnost využití přezkumných institutů u všech smluvních územních jednotek, pro která podal nebo má v úmyslu podat nabídku. Větší dodavatel usilující o získání většího počtu zakázek je významným způsobem omezen nejen administrativní a časovou náročností podání mnoha desítek samostatných námitek a návrhů na přezkoumání úkonů zadavatele, ale v souvislosti s podáním návrhu právě i nutností skládat kauci nikoli v zanedbatelné výši (tj. ve výši několikanásobně převyšující horní limit kauce 2 000 000,- Kč), která v součtu může dosahovat výše znemožňující uchazeči bránit se nezákonným úkonům zadavatele ve všech paralelně probíhajících zadávacích řízeních. Tím došlo k eliminaci zákonné pojistky neúnosně vysoké kauce. Přitom právě u takových zakázek, kde výdaj veřejných prostředků dosahuje velmi vysokých částek, je naopak značný zájem na zachování práv uchazečů a účinné kontroly vynaložení prostředků zákonným způsobem. Úmyslem zákonodárce bylo zakotvit horní hranici kauce s ohledem na zásadu přiměřenosti tak, aby nebránila uchazečům v uplatňování jejich práv domáhat se přezkumu nezákonných úkonů zadavatele, a to v maximální výši 2 000 000,- Kč. V této souvislosti odkazuje navrhovatel na nálezy Ústavního soudu č.j. II. ÚS 438/01: „*Výklad zákona v souladu s Ústavou je třeba provádět v kontextu různých druhů společenských zájmů, je nutno při něm hledat cíl a důvod, proč takový zákon a v takovém znění společnos přijala.*“ Je zjevné, že výše kauce stanovená Úřadem v tomto případě je v hrubém nepoměru s jejím horním zákonným limitem a představuje neúnosnou bariéru pro zahájení správního řízení. Tím jsou podle navrhovatele dotčeny také základní zásady správního řízení (zásada hospodárnosti, podle níž je Úřad povinen postupovat i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám neobsahuje úpravu odpovídající této zásadě; zásada vyjádřená v § 4 odst. 4 správního řádu, podle níž správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy).
12. Navrhovatel dále vysvětluje, že pokládá rozdělení veřejné zakázky za protizákonné, neboť je ve všech 98 případech zadávána jediná zakázka, a proto nepodal 98 návrhů, ale návrh jediný, neboť v případě podání 98 návrhů by akceptoval nezákonný postup zadavatele. Na celém případě považuje navrhovatel za ještě závažnější to, že Úřad předmětný nezákonný postup zadavatele fakticky akceptuje a v důsledku toho i aprobuje. Navrhovatel dále považuje povinnost složit kauci ve výši stanovené napadeným usnesením za nezákonnou a paradoxní i proto, že sám Úřad oznámil

- zahájení pouze jediného správního řízení, byť následně tato „jednotlivá správní řízení“ spojil.
13. Navrhovatel kromě toho zpochybňuje, že by Úřad v případě zastavení správních řízení z důvodu nesložení kauce zahájil v těchto věcech správní řízení z moci úřední, kdyby shledal porušení zákona v souvisejícím řízení zahájeném na návrh. Navrhovatel odkazuje na dosavadní praxi Úřadu, z níž je zřejmé, že Úřad při přezkumu výběrového řízení na uzavření rámcové smlouvy na dodávku komplexních lesnických činností, smlouvy na provádění pěstebních činností a smlouvy na provádění těžebních činností vyhlášeného dne 15. 12. 2004 (postup zadavatele při zadání zakázky pro jednu územní jednotku byl předmětem správního řízení vedeném pod sp.zn. S254/2005) zůstává ve vztahu k ostatním částem veřejné zakázky nečinný. Uvedená skutečnost tak navrhovatele utvrzuje v tom, že je nucen napadat výslovně všechny veřejné zakázky, neboť jen tak může dosáhnout vyšší jistoty, že se Úřad bude jeho návrhem zabývat v rámci všech částí.
 14. Závěrem navrhovatel cituje náleze Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, č.j. I. ÚS 664/03, který se týkal interpretace zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích: „*Je na obecných i správních soudech, aby při interpretaci podústavního práva dosahovaly ústavně konformních výsledků. Ústavně konformním výsledkem interpretace zákona č. 549/1991 Sb. však nemůže být taková interpretace, podle níž je účastník řízení povinen platit soudní poplatek za každé správní rozhodnutí, pokud jde o rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela identická, týkají se týchž účastníků a jsou vydána též den, stejným správním orgánem. V tomto smyslu považuje Ústavní soud interpretaci zákona č. 549/1991 Sb. za protiústavní. Pokud tedy městský soud vyměřil stěžovatelce soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč za každé jednotlivé, správní žalobou napadené správní rozhodnutí, byť se všechna tato rozhodnutí týkala jednoho jediného případu, řešila stejnou právní otázku, týkala se pouze stěžovatelky, byla vydána ve stejný den jedním a týmž správním orgánem, dopustil se postupu, který lze označit za protiústavní a vedl k disproporčnímu následku, tj. k tomu, že celková výše soudního poplatku dosáhla téměř 40 % celkové dodatečně vyměřené daně, o níž ve správním řízení šlo.*“ Podle navrhovatele je třeba citovaný náleze vztáhnout i na šetřený případ, protože zjevně disproporční se jeví vyměřená kauce zejména k výši obvykle ukládaných pokut a také k pokutě uložené zadavateli ve správních řízeních vedených pod sp. zn. S254/2005 a S227/2005. Je tedy zjevné, že postihováni jsou především uchazeči, kteří se domáhali svých práv zákonem předepsaným způsobem.
 15. Z uvedeného důvodu má navrhovatel výrok I. o zastavení řízení ve věci 97 veřejných zakázek z důvodu neprokázání složení kauce ve výši 9 800 000,- Kč za nesprávný a nezákonný.
 16. V další části podaného rozkladu se navrhovatel věnuje argumentům, pro které považuje i výrok II. napadeného rozhodnutí za nesprávný. K problematice rozdělování veřejné zakázky navrhovatel v podstatě parafrázuje argumenty vznesené k údajné nezákonnosti výroku I. napadeného rozhodnutí. Trvá na tom, že rozdělení veřejné zakázky mělo vést k vyloučení či ztížení práva uchazečů bránit se příslušnými prostředky proti nezákonným úkonům zadavatele (§§ 110 a 114 zákona a v návaznosti na § 6 zákona stanovící obecné zásady zadávání veřejných zakázek), přičemž opětovně upozorňuje zejména na vyšší administrativní náročnost a navýšení nákladů. Navrhovatel zastává názor, že směřuje-li určité jednání k vyloučení práv jiného subjektu, je nutné takové

jednání hodnotit jako nezákonné, byť by se za jiných okolností, kdy není činěno s úmyslem působit jinému újmu, bez dalšího jako jednání protiprávní posuzovat nemuselo. Omezením a vyloučením postupu totiž zadavatel zpochybňuje transparentnost jednotlivých zadávacích řízení a základních zásad rovného zacházení a zákazu diskriminace. Uchazeč, který se uchází o nižší počet územních jednotek, má mnohem snadnější přístup k přezkumu úkonů zadavatele, a to nejen v důsledku administrativní a časové náročnosti, ale také v důsledku své povinnosti složit v tentýž okamžik kauce v nezanedbatelné výši, které v součtu znemožňují uchazeči bránit se nezákonným úkonům zadavatele. Účelovost rozdělení vnímá navrhovatel i z postupu zadavatele, který v případech, kdy je to pro něj výhodnější, přistupuje ke všem 98 zadávacím řízením jako k řízení jednomu (například při zodpovídání dotazů odpovědi dělí na ty, které se vztahují ke všem SÚJ, a na ty, které se týkají konkrétních SÚJ). Navrhovatel také nesouhlasí s tezí, že si zadavatel může stanovit podmínky zadávacího řízení libovolně, neboť tato teze popírá nejen práva uchazečů, ale i samotný účel zákona, kterým je zajištění hospodárnosti a efektivnosti nakládání s veřejnými prostředky, a to především vytváření podmínek pro to, aby smlouvy hrazené z veřejných prostředků byly uzavírány při zajištění hospodářské soutěže. Tím by také bylo vyloučeno právo uchazečů na podávání námitek, případně návrhů proti nezákonným úkonům zadavatele. Závěr o tom, že navrhovatel, který podá návrhy do 98 zadávacích řízení, musí počítat s odpovídající výší kauce, popírá význam zákonem stanovené kauce v maximální výši, a dává za pravdu tomu, že účelovým rozdělením veřejné zakázky lze dosáhnout toho, že uchazeči budou schopni napadnout jen některé úkony, zatímco jiné zůstanou i přes svou nezákonnost nedotčeny. Skutečnost, že se jedná o veřejnou zakázku v hodnotě cca 6 mld. Kč neznámá, že je uchazeč schopen ve velmi krátké době složit na účet Úřadu částku řádově v několika desítkách milionů, protože realizace veřejné zakázky je dlouhodobá a její hodnota nesouvisí s aktuálními disponibilními finančními zdroji uchazečů. Takový argument odporuje smyslu § 115 zákona, který stanoví maximální výši kauce.

17. K závěrům týkajícím se problematiky vymezení předmětu veřejné zakázky navrhovatel namítá, že závěr Úřadu o tom, že nedošlo k porušení § 44 odst. 1 zákona (nedostatečné vymezení předmětu veřejné zakázky), je nesprávný a vede k závěru, že předmět veřejné zakázky může být v průběhu realizace veřejné zakázky měněn. Úřad tak dovozuje, že je možné libovolně měnit předmět veřejné zakázky, pakliže o možnosti změny jsou informováni všichni uchazeči. Je-li možné předmět veřejné zakázky v průběhu realizace libovolně upravovat, pak se jedná o jednoznačné obcházení zákona, zejména § 23 odst. 7 zákona, které na objektivně nepředvídatelné okolnosti pamatuje. Úřad dále věc neposoudil správně, když jako argument uznal, že zadavatel v době zadání veřejné zakázky nemá a nemůže znát přesné odchylky skutečného rozsahu dodaných služeb. Navrhovatel také zpochybňuje závěr Úřadu, že bylo na uchazečích, jak zpracují svou nabídku (tj. zda zahrnou do nabídkové ceny větší rezervu nebo rezignují na část zisku pro větší konkurenceschopnost své nabídky). S odkazem na § 44 odst. 1 zákona navrhovatel namítá, že nabídku musí být možné zpracovat na základě objektivních údajů. Nedostatečná specifikace předmětu veřejné zakázky vede k nerovným podmínkám uchazečů a netransparentnosti, je-li možné předmět zvětšovat nebo zmenšovat, zejména v souladu se zájmem vybraného uchazeče. Navrhovatel v této souvislosti upozorňuje i na datum nabytí účinnosti smluv, které se podle zadavatele může změnit s ohledem na ukončení otevřeného zadávacího řízení. Dle přesvědčení navrhovatele je i v této části rozhodnutí Úřadu nesprávné, neboť ukončení zadávacího

řízení může být podstatně ovlivněno i jednáním zadavatele, a nikoli jen objektivními příčinami.

18. Závěrem se navrhovatel v rozkladu věnuje problematice požadavku na prokazování subdodavatelského vztahu. Navrhovatel trvá na tom, že požadavek na předložení smluv mezi uchazečem a subdodavatelem je v rozporu se zákonem. Navrhovatel poukazuje na § 51 odst. 4 zákona, které jako jediné pamatuje na prokazování části kvalifikace prostřednictvím subdodavatele. V případě, kdy kvalifikace prostřednictvím subdodavatele nemá být prokázána, lze po uchazeči pouze požadovat specifikaci části veřejné zakázky, kterou má v úmyslu zadat subdodavatelem a identifikační údaje o něm (§ 17 písm. d) zákona). Tyto požadavky jsou stanoveny taxativně a žádným výkladem nelze dospět k závěru, že je povinností uchazeče předkládat smlouvy se subdodavatelem. V okamžiku podání nabídky navíc uchazeč nemůže předpokládat své vítězství, a proto uzavření smlouvy se subdodavatelem by bylo přinejmenším nelogické. Pokud jde o možný „fiktivní výběr subdodavatele“, na který Úřad upozornil v napadeném rozhodnutí, ani s tímto závěrem se navrhovatel neztotožňuje a namítá, že zadavatel nemá možnost výběr subdodavatelů nijak ovlivnit, neboť volba je čistě na dodavateli. Obava Úřadu je čistě hypotetická a nemá souvislost s šetřeným případem – přesto však, kdyby taková situace nastala, jednalo by se o nepřijatelnou nabídku, která by musela být vyřazena. Neuvedení subdodavatelů v nabídce v případech, kdy jimi není prokazována část kvalifikace, tak nemůže mít vliv na rozhodování zadavatele o nejvhodnější nabídce.
19. Dne 12. 12. 2007 navrhovatel rozklad doplnil o další námitku, jejíž podstatou je výhrada, že správní spis neobsahuje žádné jiné podklady než návrh na přezkoumání úkonů zadavatele a vyjádření zadavatele k tomuto návrhu. Spis tedy neobsahoval zejména kompletní zadávací dokumentaci, byť ji zadavatel je povinen Úřadu zaslat do 7 dnů od obdržení stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele. Není ani zřejmé, že by se Úřad zaslání zadávací dokumentace nějak domáhal. Navrhovatel se domnívá, že zadávací dokumentace stejně jako dokumentace k jednotlivým krokům zadavatele v rámci předmětných zadávacích řízení, je podstatným podkladem pro vydání rozhodnutí. Úřad tedy porušil § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v rozporu se zásadou uvedenou v § 3 správního řádu neopatřil veškeré podklady pro rozhodnutí. Proto nemohl relevantně posoudit oprávněnost rozdělení veřejné zakázky na 98 veřejných zakázek. Navrhovatel současně upozornil na povinnost Úřadu zjistit všechny skutečnosti, tj. i ty, které svědčí ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost.

Závěr rozkladu

20. S ohledem na shora uvedené důvody navrhuje navrhovatel napadené rozhodnutí zrušit (včetně výroku III.) a věc vrátit Úřadu k novému pojednání.

Vyjádření zadavatele

21. K namítanému nezákonnému rozdělení veřejných zakázek zadavatel uvedl, že ve všech 98 veřejných zakázkách se jedná o nadlimitní veřejné zakázky a že zadavatel při jejich vyhlášení postupoval zcela podle zákona. Při rozdělení byl veden zejména geografickými, věcnými a funkčními hledisky a za rozdělením rozhodně nestojí snaha poškodit případné uchazeče, rozhodně neomezuje jejich práva podávat doplňující dotazy nebo námitky. Zadavatel trvá na tom, že si každý uchazeč musí sám zvážit, kolika

zadávacích řízení je schopen se zúčastnit. Navrhovatel navíc v podaném rozkladu pouze opakuje svou předchozí argumentaci. Zadavatel upozorňuje na rozhodnutí Úřadu ze dne 19. 11. 2007, č.j. R177/2007/02-21579/2007/310-KK, ve kterém byla řešena otázka rozdělení veřejné zakázky a kaucí a ve kterém bylo konstatováno, že Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když navrhovateli vyměřil kauci ve výši 9 800 000,- Kč. Zadavatel odkazuje na smysl a účel kauce, jímž je zamezení podávání bezdůvodných návrhů. K neuloženým nákladům řízení podle § 119 zákona zadavatel uvádí, že nebyly splněny podmínky pro takový postup, jelikož nebylo ukládáno nápravné opatření podle § 118 zákona.

22. K vymezení předmětu veřejné zakázky a vymezení délky účinnosti smluv zadavatel odkazuje na přílohu 2 zadávací dokumentace (sumář činností), kde je uvedena konkrétní požadovaná činnost a množství měrných jednotek požadované činnosti. Předmět veřejné zakázky je specifikován i místně, což umožňuje uchazečům učinit si konkrétní představu (například i ve spojení s místní prohlídkou) o rozsahu předmětu veřejné zakázky a objektivně zpracovat a podat nabídku, včetně nabídkové ceny. Zadavatel dále připomíná, že ceny, které uchazeči uvádějí, jsou cenami jednotkovými, přičemž nabídková cena je dána prostým součtem těchto cen, a to podle rozsahu činností uvedeného v zadávací dokumentaci. Bylo pouze věcí manažerského rozhodnutí uchazečů, jak budou přistupovat k tvorbě cen. Zadavatel se ztotožňuje se závěrem Úřadu, že byl předmět veřejné zakázky vymezen v maximální možné míře a že jej zadavatel nebyl schopen vymežit ještě ve větších detailech.
23. K vymezení délky účinnosti smluv poukazuje zadavatel na svou snahu, aby zadávací řízení proběhlo tak, aby předmět veřejných zakázek mohl být plněn v předpokládaném termínu. Na tom nic nemění ani posunutí data pro podávání nabídek v důsledku změny zadávacích podmínek. Doba plnění předmětu veřejných zakázek je stanovena naprosto přesně od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 a na přesném vymezení nic nemění ani výhrada zadavatele týkající se pozdějšího termínu zahájení plnění, neboť se týká pouze případů, kdy nebude s ohledem na průběh zadávacího řízení objektivně možné uzavřít smlouvy s vybranými uchazeči. V žádném případě však tato výhrada nemůže mít za následek neurčitost vymezení doby plnění předmětu veřejné zakázky či účinnosti smluv uzavřených na základě zadávacích řízení s vybranými uchazeči.
24. Ohledně požadavku na prokázání subdodavatelského vztahu zadavatel trvá na tom, že tento požadavek nebyl nezákonný, ale byl naopak účelný a odůvodněný, neboť zadavatel byl veden snahou zajistit s dostatečnou mírou jistoty splnění předmětu veřejné zakázky. Šlo zejména o eliminaci problematických plnění v případech, kdy se subdodavatel s uchazečem nedohodne, a tak bude ohroženo plnění předmětu veřejné zakázky, anebo kdy uchazeči uvedou v nabídce subdodavatele bez jejich vědomí a souhlasu. Navíc zadavatel nestanovil žádné požadavky na náležitosti, obsah nebo rozsah takové smlouvy, proto je čistě na dohodě mezi uchazečem a subdodavatelem, jakým způsobem obsah svého smluvního vztahu vymezí. Navrhovatel tedy nemohl být uvedeným požadavkem nijak omezen ve svém právu provést část předmětu veřejné zakázky prostřednictvím subdodavatele, ani není jinak zvýhodněn oproti jiným uchazečům, ani se nejedná o nepřiměřeně zatěžující požadavek.
25. K tvrzenému rozhodování Úřadu bez zadávací dokumentace zadavatel uvádí, že navrhovatel svůj návrh podával v době, kdy zadavatel učinil pouze jediný úkon v zadávacích řízení, a to oznámení zadání veřejných zakázek. Trvá na tom, že Úřadu

poskytl veškerou dokumentaci, kterou o zadávacích řízeních pořídil (vzorovou zadávací dokumentaci v tištěné podobě a pak zadávací dokumentaci v elektronické podobě na disku CD-R). Takový postup považuje zadavatel za hospodárný a dostatečný. Navíc navrhovatel nebrojil proti konkrétním úkonům zadavatele, ale výhradně proti zadávacím podmínkám, a i z tohoto důvodu tedy zadavatel považuje předložené podklady za dostačující.

26. Z těchto důvodů zadavatel navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo potvrzeno a podaný rozklad byl zamítnut.

III. Řízení o rozkladu

27. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
28. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru:
29. Úřad tím, že svým rozhodnutím ze dne 30. 10. 2007, č.j. S224/2007-16711/2007/510-MO, rozhodl, že se správní řízení ve věci 97 veřejných zakázek zastavuje, protože zadavatel neprokázal složení kauce, a že se správní řízení ve věci veřejné zakázky „Provedení lesnických činnosti od 01. 01. 2008 SÚJ č. 17252“ zastavuje, neboť nebylo shledáno, že by zadavatel nedodržel postup stanovený zákonem, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí jsem se v plné míře ztotožnil.

IV. K námitkám rozkladu

K otázce rozdělení veřejné zakázky na 98 samostatných veřejných zakázek

30. Ustanovení § 13 odst. 3 zákona stanoví, že zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 zákona. Jinými slovy, rozdělení nadlimitní veřejné zakázky nesmí vést k tomu, že se po rozdělení stanou jednotlivé dílčí veřejné zakázky zakázkami podlimitními, což zadavateli umožní využití zjednodušených postupů při jejich zadání. Je zřejmé, že tato situace v šetřeném případě nenastala, neboť všech 98 veřejných zakázek bylo zadáno v otevřeném řízení postupem pro veřejné zakázky nadlimitní, jak odpovídalo jejich předpokládaným hodnotám. Úřad tedy rozhodl správně, když vyloučil možné porušení § 13 odst. 3 zákona.
31. Navrhovatel dále namítá, že všech 98 přezkoumávaných veřejných zakázek má zcela totožný předmět, a proto pro rozdělení nebyl dán důvod. Přestože lze s navrhovatelem souhlasit, že předmět všech 98 veřejných zakázek je obdobný, stejně jako je totožná doba jejich plnění, to, co uvedené veřejné zakázky odlišuje, jsou místa jejich plnění. Z uvedeného důvodu jsem se s touto námitkou obdobně jako orgán dohledu neztotožnil, neboť je zřejmé, že uvedených 98 veřejných zakázek se liší co do územního vymezení, což lze uznat jako ospravedlnitelný důvod pro rozdělení. Zadavatel byl při rozdělení

veden racionální úvahou, že většina uchazečů bude mít zájem ucházet se jen o některé z 98 veřejných zakázek, a to především o ty, které jsou spjaty s určitým regionem podle působení těchto uchazečů (jejich sídla či místa předchozího výkonu lesnických a těžebních činností). Kdyby zadavatel k rozdělení zakázky nepřistoupil, musel by umožnit dílčí plnění, neboť je možné, že by jinak menší dodavatelé nebyli schopni splnit kvalifikaci pro plnění celé této zakázky, zejména s ohledem na jejich omezené kapacitní možnosti.

32. Namítá-li navrhovatel, že toto rozdělení vedlo k porušení zásad uvedených v § 6 zákona (zásady transparentnosti a zákazu diskriminace), neboť de facto stanoví výhodnější podmínky pro menší dodavatele, uvádím, že diskriminace či jiná forma nerovného zacházení je podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 31 Ca 118/2005, pojmově vyloučena, jestliže se jedná o podmínku, která byla stejná pro všechny potenciální uchazeče, neboť tímto způsobem nedošlo k uplatňování rozdílných podmínek vůči kterémukoli z nich.
33. Nelze souhlasit ani s námitkou spočívající ve ztížení možnosti navrhovatele či jiných uchazečů uplatňovat svá práva související s přezkumem úkonů zadavatele. Dávám plně za pravdu orgánu dohledu, že pokud se cítí uchazeč natolik ekonomicky silný, aby se ucházel o větší množství veřejných zakázek, musí tak činit s vědomím toho, že s podáním nabídek je spjato činění různých administrativních úkonů, s nimiž je zase spojena nutnost zajistit dostatečné personální a materiální zázemí. Není-li zadavatel schopen či ochoten nést náklady spojené s podáním nabídek, nezbyvá mu než zvážit svou účast v zadávacích řízeních. Každý uchazeč si současně s podáním nabídky musí být vědom, že může dojít k situaci, kdy bude mít pochybnosti o správnosti postupu zadavatele, a proto bude nucen se proti takovému postupu bránit. Stejně tak musí uchazeč počítat s tím, že podmínkou po podání návrhu k Úřadu je složení kauce ve smyslu § 115 zákona. Kapacitní vybavenost a ekonomická síla uchazeče se tak odráží nejen v jeho schopnosti podat nabídku, ale také ve schopnosti složit kauci společně s podáním návrhu na zahájení správního řízení u Úřadu. Tyto skutečnosti však v žádném případě nelze vnímat jako překážky pro uplatnění zákonných práv uchazeče na přezkum úkonů zadavatele.
34. Závěr vyslovený v napadeném rozhodnutí, že se zadavatel při zadání veřejné zakázky pohyboval v mezích stanovených zákonem a že proti rozdělení veřejné zakázky na 98 veřejných zakázek nelze z pohledu zákona nic namítat, znamená také to, že zadavatel není povinen způsob zadání, je-li provedeno v souladu se zákonem, přizpůsobovat představám uchazečů, pokud jim z nějakého důvodu nevyhovuje. Dále rozhodně nebylo smyslem napadeného rozhodnutí sdělit účastníkům řízení, že jsou povinni akceptovat i nezákonné jednání zadavatele, jak se snaží podsunout napadenému rozhodnutí navrhovatel v podaném rozkladu. K nezákonnému postupu zadavatele navíc v daném případě nedošlo.
35. Konečně namítá-li navrhovatel, že zadavatel v určitých případech ke 98 veřejným zakázkám přistupoval jako k zakázce jediné (například dělil odpovědi na dotazy podle toho, zda se týkaly všech územních jednotek, nebo zda se týkaly jen některých z nich), nelze v takovém postupu zadavatele spatřovat porušení zákona nebo zřejmý důkaz toho, že rozdělení bylo účelové. Je třeba připomenout, že i nabídky uchazečů (podobně jako dotazy, námítky a jiné písemnosti) nutně musely vykazovat ve velké míře obdobné znaky, přestože směřovaly k účasti ve veřejných zakázkách pro různé SÚJ. Tato

skutečnost pak tvrzenou administrativní náročnost při vyhotovování nabídek (dotazů, námitek, atp.) snižovala.

36. Uzavírám tedy, že jsem neshledal nezákonnost v postupu zadavatele při rozdělení zakázky na 98 veřejných zakázek. Obdobně jsem také nedospěl k závěru, že by rozdělení veřejné zakázky jakýmkoli způsobem diskriminovalo navrhovatele či jiné uchazeče, či jim dokonce bránilo v uplatnění zákonem stanovených práv na přezkum postupu zadavatele.

K otázce výše kauce

37. Ustanovení § 115 zákona stanoví, že s podáním návrhu je navrhovatel povinen složit na účet Úřadu kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele, nejméně však ve výši 50 000,- Kč, nejvýše ve výši 2 000 000,- Kč. V případě, kdy není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele (jak je tomu i v šetřeném případě, neboť navrhovatel nepodal nabídku do žádného z 98 otevřených řízení), je navrhovatel povinen složit kauci ve výši 100 000,- Kč. Dále také ustanovení § 114 odst. 2 zákona stanoví, že součástí návrhu zasílaného Úřadu je doklad o doručení námitek zadavateli a doklad o složení kauce podle § 115 zákona.
38. Na vyřešení otázky přípustnosti rozdělení veřejné zakázky na 98 samostatných veřejných zakázek závisí posouzení správnosti vyměření kauce, kterou je navrhovatel povinen s podáním návrhu složit (§ 115 odst. 1 zákona). Vzhledem k tomu, že jsem dospěl shodně jako Úřad k závěru, že zadavatel se rozdělením veřejné zakázky podle územního kritéria nedopustil porušení zákona, je třeba současně považovat za správný postup, kdy Úřad požadoval složení kauce společně s každým návrhem.
39. Pokud navrhovatel namítá, že povinnost složit kauci v nikoli zanedbatelné výši mu znemožňuje bránit se proti nezákonnému jednání zadavatele, podobně jako orgán dohledu připomínám, že základní funkci kauce a důvodem, pro který byl tento institut do zákona zaveden, je zamezení podávání bezdůvodných návrhů, jejichž hlavním cílem je samoúčelně pozdržet či jinak obstruovat zadávací proces. S rostoucím rozsahem zakázek, a tedy i s jejich stoupající cenou, a z toho vyplývající stoupající výši požadované kauce, se pak okruh potenciálních, dostatečně kapacitně zajištěných uchazečů, zužuje, čímž se logicky zužuje i okruh osob, které jsou v případě zakázek většího rozsahu dostatečně kapacitně vybaveny nejen na plnění předmětu veřejné zakázky, ale které jsou sto nést i případné podnikatelské riziko spojené s neúspěšným podáním návrhu k Úřadu a s propadnutím složené kauce. Rozhodně tedy nelze uznat argument, že je navrhovatel coby „ekonomicky silnější subjekt, schopný ucházet se téměř o všech 98 veřejných zakázek“ diskriminován oproti menším dodavatelům schopným ucházet se pouze o několik z nich, a to s ohledem na regionální aspekt jejich činnosti.
40. Právě v návaznosti na výše uvedenou argumentaci nelze uznat příměr kauce k soudním poplatkům, které pro srovnání navrhovatel používá (včetně odkazu na judikaturu Ústavního soudu), a to zejména z toho důvodu, že soudní či správní poplatek je částka vždy příjmem státnímu rozpočtu, zatímco kauce se v případě důvodného, a tedy úspěšného návrhu navrhovatelovi vrací. Právě s ohledem na výše uvedenou skutečnost, že kauce má zabránit účelovému podávání návrhů, je zřejmé, že kauce plní zcela odlišnou funkci od soudních či správních poplatků. Závěrem doplňuji, že symbolická pokuta ve

výši 1 000,- Kč, kterou Úřad uložil v řízení sp. zn. S254/2005 a S227/2005 měla své opodstatnění a uložení této pokuty právě v takové výši bylo dostatečným způsobem odůvodněno v dotčených meritorních rozhodnutích. Co se týče sankcí (pokut) uložených Úřadem, připomínám opět, že funkce obou institutů je zcela odlišná, a to zejména v tom, že kauce se v případě důvodného návrhu vrací navrhovateli zpět společně s úroky, a tedy pokud není návrh bezdůvodný, neprojevuje se složení kauce negativně ve finanční sféře navrhovatele. Naproti tomu pokuta uložená zadavateli ke snížení finančních prostředků na straně zadavatele svým účelem primárně směřuje.

41. K námitce, že povinnost složit kauce v nezanedbatelné výši koliduje s právy uchazeče na přezkum postupu zadavatele, dále doplňuji, že pokud napadá navrhovatel všechna zadávací řízení ze stejných (obdobných) důvodů, pak i v případě, kdy by složil kauci jen k jediné veřejné zakázce a kdy by Úřad ve správním řízení zahájeném na tento návrh shledal, že se zadavatel dopustil porušení zákona, byl by Úřad povinen zahájit správní řízení o přezkumu úkonů zadavatele z moci úřední i k ostatním zadávacím řízením, k nimž kauce nebyla složena a u kterých tím pádem bylo správní řízení zastaveno z důvodu § 114 odst. 3 zákona. Takový postup totiž předvídá ustanovení § 114 odst. 3 věta poslední zákona. V této souvislosti přisvědčuji námitce, že Úřad skutečně ke dni podání návrhu nezahájil správní řízení související se správním řízením č.j. S254/2005 z moci úřední. Takový postup Úřadu není správný a příslušná správní řízení budou zahájena.
42. Jestliže zadavatel v informačním systému oznámil zadání otevřeného řízení na celkem 98 veřejných zakázek, bylo třeba podat tomu odpovídající množství nabídek. Obdobně také bylo třeba podat 98 námitek do všech zadávacích řízení. Navrhovatel následně sice podal jen jeden návrh, který ale Úřad posuzoval v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu podle jeho obsahu a nahlížel proto na něj jako na 98 návrhů na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve 98 zadávacích řízeních. Na posouzení oprávněnosti výše kauce nemá vliv skutečnost, že všech 98 zahájených správních řízení spojil Úřad z důvodů osobní a věcné souvislosti do správního řízení jednoho. Důvodem je zejména skutečnost, že podání kvalifikovaného návrhu vede *ex lege* k zahájení správních řízení – obdobně tedy podání návrhu (resp. návrhů) na přezkum zadavatele ve 98 různých zadávacích řízeních vede k zahájení 98 správních řízení. Z důvodů procesní ekonomie Úřad později všech 98 zadávacích řízení spojil v řízení jediné. Tím však nebyla nijak dotčena povaha úkonů zadavatele (vyhlášení 98 zadávacích řízení), ani povaha úkonů účastníka řízení – navrhovatele (podání návrhu na zahájení správních řízení pro všech 98 zadávacích řízení, byť se tak stalo jedinou písemností).
43. Ve všech těchto zadávacích řízeních nebylo možné určit nabídkovou cenu, protože nabídka nebyla ani v jednom případě podána. Z uvedeného důvodu Úřad správně aplikoval § 115 větu druhou zákona, podle níž kauce v případech, kdy nelze určit nabídkovou cenu, činí 100 000,- Kč. Vzhledem k tomu, že návrhem napadá navrhovatel všech 98 zadávacích řízení, úhrn všech kaucí v součtu činí 9 800 000,- Kč. Navrhovatel však složil ke dni podání návrhu na příslušný účet Úřadu jen 100 000,- Kč. Bylo tudíž třeba, aby doložil doklad o složení zbývajících 9 700 000,- Kč, jinak Úřadu nezbývalo než pokračovat ve správním řízení pouze u jedné z 98 veřejných zakázek a ve zbývajících 97 správních řízeních podle § 114 odst. 3 zákona zastavit, čemuž odpovídá i výrok I. napadeného rozhodnutí. O následcích nesložení kauce včas a v řádné výši byl navrhovatel v průběhu správního řízení prokazatelně poučen. Nenabyl jsem tudíž pochyb o správnosti výroku I. napadeného rozhodnutí a obdobně jako orgán dohledu

jsem toho názoru, že byly splněny podmínky pro zastavení správního řízení v části týkající se 97 výše specifikovaných zakázek podle § 118 zákona.

K vymezení předmětu veřejné zakázky

44. Ustanovení § 44 odst. 1 zákona stanoví, že zadávací dokumentace je soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezující předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel. Vymezení předmětu v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky je nicméně limitováno objektivní možností zadavatele disponovat s určitými informacemi v době zpracování zadávací dokumentace. V daném případě Úřad dospěl k závěru, že zadavatel s ohledem na předmět veřejných zakázek a na dobu jejich trvání nemohl stanovit rozsah předmětů zcela přesně tak, jak tomu nakonec bude ve skutečnosti, a s tímto závěrem jsem se plně ztotožnil. Je totiž zřejmé, že pěstební i těžební činnosti, jsou-li předpokládány na dva roky, jsou významně ovlivněny povětrnostními vlivy, které zadavatel nemůže zcela předvídat a už vůbec ne ovlivnit.
45. Zadavatel v zadávací dokumentaci definoval, co se rozumí pěstebními a těžebními činnostmi. Příloha č. 2 obsahuje detailní souhrn pěstebních činností a těžebních činností, které jsou specifikovány jak co do přesného popisu jejich činností, tak i do jejich rozsahu. U každé konkrétní požadované činnosti je jednoznačně stanoven počet měrných jednotek, které zadavatel v rámci předmětu veřejné zakázky požaduje splnit. Místo plnění předmětů veřejných zakázek je vždy specifikováno číselným označením SÚJ, a to včetně mapových podkladů. Uchazeči tedy měli jednoznačné a přesné informace o místech plnění jednotlivých veřejných zakázek. Zadavatel v čl. VII odst. 1 Smlouvy o poskytování lesnických činností stanovil, že rozsah pěstebních činností stanovených v Pěstebním projektu pro první kalendářní rok plnění a poměr technologií stanovených v Těžebním projektu pro první kalendářní rok plnění se nesmí podstatným způsobem odlišovat od odpovídajícího rozsahu pěstebních činností a poměru technologií stanovených v sumářích, které byly součástí zadávací dokumentace. Jak vyplynulo z čl. VII odst. 1 Smlouvy o poskytování lesnických činností, rozsah předmětů veřejných zakázek je detailně uvedený v sumářích v zadávací dokumentaci. Zadavatel současně stanovil, že rozsah předmětu uvedený v sumářích se nebude v prvním roce plnění smluv podstatným způsobem odlišovat od skutečných rozsahů předmětů jednotlivých veřejných zakázek. Rozsah předmětů veřejných zakázek se tak nemá v prvním kalendářním roce plnění smluv podstatným způsobem odlišovat od skutečných rozsahů předmětů jednotlivých veřejných zakázek stanovených v Projektech.
46. Co se týče fiktivních porostů (tj. porostů, na nichž budou prováděny mimořádné těžební práce, jejichž případnou potřebu, rozsah ani umístění zadavatel v okamžiku veřejné zakázky nezná a znát ani nemůže, neboť se jedná o mimořádné a nepředpokládané práce), pak cena za provedení těžby těchto porostů nebyla předmětem hodnocení. S tím, že zadavatel nezná přesný rozsah těchto prací, byli uchazeči seznámeni, na rozdíl od řádných těžebních prací, které naopak zadavatel přesně a detailně specifikoval. V této souvislosti uvádím, že v podaném rozkladu napadá zadavatel vymezení předmětu veřejné zakázky poměrně nekonkrétně, neboť blíže neuvádí, v jakých směrech byl „vymezen pouze velmi obecně“. Dovožuji tedy, že za neurčitost byla spatřována zejména v rozsahu těžebních prací na fiktivních porostech. S ohledem na povahu porostů, od kterých se odvíjí o povaha těchto prací jako mimořádných a

nepředvídatelných, uzavírám podobně jako orgán dohledu, že jsem neshledal na straně zadavatele porušení § 44 odst. 1 zákona.

47. Rozhodně také nemohu souhlasit, že v zadávací dokumentaci zadavatel neurčitě vymezil dobu plnění. Výhrada pozdějšího počátku plnění se vztahovala na situaci, kdy by byl postup zadavatele přezkoumáván ve správním řízení před orgánem dohledu. Považuji naopak za předvídatelé ze strany zadavatele, že na tuto skutečnost v zadávací dokumentaci upozornil. V každém případě, i kdyby tak zadavatel neučinil a na možný posun počátku termínu plnění neupozornil, nic by to neměnilo na následující faktické podobě smluvního vztahu s vybraným uchazečem, neboť započetí tohoto vztahu je na průběhu správního řízení před Úřadem ve značné míře odvislé. Nesouhlasím tedy, že skutečné období plnění veřejné zakázky záleží jen na zadavateli, jak navrhovatel tvrdí v rozkladu. Namítá-li navrhovatel, že k posunutí mohlo dojít i na základě jiných než objektivních příčin (například tím, že by zadavatel otálel s výběrem nejvhodnější nabídky), uvádím, že zadavatel je mj. limitován zadávací lhůtou podle § 43 zákona, kterou stanoví s ohledem na druh zadávacího řízení a předmět veřejné zakázky. Po dobu běhu této lhůty jsou uchazeči vázáni svými nabídkami, což také prohlašuji v nabídce v souladu s § 68 odst. 2 zákona.
48. Co se týče použití jednacích řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 7 zákona, uvádím, že toto ustanovení připadá v úvahu pouze pro situaci, kdy by vznikla na straně zadavatele poptávka po dodatečných službách, o kterých v době zadání veřejné zakázky zadavatel nemohl vědět. V šetřeném případě však nelze vyloučit, že v konečné fázi bude zadavatel poptávat služeb (zejména těžebních prací) i méně.
49. Ze všech výše uvedených důvodů jsem dospěl k závěru, že nedošlo k porušení § 44 odst. 1 zákona, a tedy že námitky rozkladu vztahující se k nedostatečně vymezenému předmětu plnění nejsou důvodné.

K prokazování subdodavatelského vztahu

50. Ustanovení § 44 odst. 1 zákona mj. stanoví, že zadávací dokumentací se rozumí soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezující předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Z ustanovení § 44 odst. 3 písm. e) zákona vyplývá, že zadávací dokumentace musí mj. obsahovat podmínky a požadavky zadavatele na zpracování nabídky. Podle § 17 písm. l) zákona se zadávacími podmínkami rozumí veškeré požadavky zadavatele uvedené v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zadávací dokumentaci či jiných dokumentech obsahujících vymezení předmětu veřejné zakázky. Z toho vyplývá, že zadavatel musí nebo minimálně může v zadávací dokumentaci uvést další podmínky a požadavky na zpracování nabídky, které se týkají nebo které souvisejí se zadávaným předmětem.
51. Jednou z takových dalších podmínek může být i požadavek na prokázání existence subdodavatelského vztahu, počítá-li uchazeč s realizací (konkretizované) části veřejné zakázky prostřednictvím subdodavatele. Lze souhlasit s navrhovatelem, že jde proti smyslu subdodavatelského vztahu (který se pochopitelně bude realizovat pouze za předpokladu, že daný uchazeč veřejnou zakázku v soutěži získá), aby ještě předtím, než bude vítězství navrhovatele zajištěno, mezi navrhovatelem a subdodavatelem vznikl závazek o provedení příslušné části díla. Přesto však smlouva mezi uchazečem a subdodavatelem nemusí mít výše zmíněný charakter, tj. nemusí se jednat přímo o

samotnou smlouvu o dílo, jejímž předmětem budou konkrétní lesnické činnosti, nýbrž postačí, jedná-li se např. jen o smlouvu o smlouvě budoucí či pouhé stvrzení subdodavatele, že je o svém postavení srozuměn a dává uchazeči souhlas k tomu, aby jej jako subdodavatele (kterým není prokazována kvalifikace) do své nabídky uvedl.

52. Pokud by Úřad přijal výklad zákona tak, jak jen navrhovatel předestřel v podaném rozkladu, znamenalo by to, že uchazeč, který hodlá plnit předmět veřejné zakázky nebo jeho část pomocí subdodavatelů (v případě, že se nejedná o prokazování kvalifikace prostřednictvím subdodavatele podle § 51 odst. 4 zákona), uvede v nabídce naprosto nezávazně identifikační údaje subdodavatelů, kteří však pro případ uchazečova vítězství nebudou zavázáni dostát svým povinnostem a příslušnou část plnění předmětu veřejné zakázky řádně a včas poskytnout. Může tak docházet jednak k uvádění fiktivních subdodavatelů, jednak k záměrnému uvádění subdodavatelů bez jejich vědomí, a to dokonce s úmyslem dosáhnout jejich vyloučení podle § 69 odst. 3 zákona v případě, kdy i oni sami podají nabídku (podle § 69 odst. 2 zákona nesmí být dodavatel, který podal nabídku v zadávacím řízení, nesmí být současně subdodavatelem jiného dodavatele v tomtéž zadávacím řízení).
53. Přestože navrhovatel v podaném rozkladu namítá, že v daném případě žádná z uvedených situací nenastala, uvádím, že se z pohledu dohledové a rozhodovací činnosti Úřadu nejedná o hypotetické případy. Z tohoto ohledu vnímám podobně jako Úřad potřebu veřejných zadavatelů shora popsaným situacím předcházet. Pokud ostatní veřejní zadavatelé postupují obdobným způsobem, jako to v přezkoumávaném případě učinil zadavatel (tj. požadavkem na předložení smlouvy, na kterou zadavatel nekladl žádné zvláštní požadavky, a tudíž se mohlo jednat i o předběžnou smlouvu o budoucí spolupráci nebo jen vyjádřený souhlas s uvedením jako subdodavatele v nabídce), rozhodně jim nelze vytýkat, že by postupovali v rozporu se zákonem.

K nákladům správního řízení

54. Jak stanoví § 119 odst. 2 zákona, součástí rozhodnutí Úřadu podle § 118 zákona je též rozhodnutí o povinnosti zadavatele uhradit náklady správního řízení. Podle § 1 vyhlášky č. 328/2006 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele pro účely zákona o veřejných zakázkách, paušální částka nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, kterou je povinen zadavatel uhradit v případě, že Úřad rozhodl podle § 118 zákona o zrušení zadání veřejné zakázky nebo jen jednotlivého úkonu zadavatele, činí 30 000,- Kč. S uložením náhrady nákladů řízení v případech jiných způsobů rozhodování vyhláška nepočítá, a tudíž zastaví-li Úřad správní řízení proto, že nebylo shledáno porušení zákona na straně zadavatele, povinnost uhradit náklady řízení nevzniká.
55. Pro úplnost uvádím, že uložení náhrady nákladů správního řízení v případech, kdy se zadavatel nedopustil porušení zákona, by zcela popíralo základní účel a smysl, proč byl institut náhrady nákladů řízení do zákona zaveden. Tomuto závěru koresponduje i obdobný institut v § 79 odst. 5 správního řádu. Podle posledně zmíněného ustanovení správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti.
56. S ohledem na výše uvedené jsem dospěl k závěru, že Úřad nepochybil, když zadavateli neuložil uhradit náklady správního řízení podle § 119 zákona.

K rozhodování bez zadávací dokumentace

57. Po přezkoumání postupu orgánu dohledu jsem neshledal, že by se tvrzení navrhovatele o tom, že Úřad rozhodoval, aniž by obdržel od zadavatele zadávací dokumentaci, případně jiné dokumenty o úkonech zadavatele v zadávacím řízení, zakládalo na pravdě. V první řadě uvádím, že návrh navrhovatele směřoval výhradně proti zadávacím podmínkám, tudíž při posouzení věci Úřad vycházel především z kompletní zadávací dokumentace, námitek, rozhodnutí o námitkách, návrhu na zahájení správního řízení, příslušných dodejek, apod. Vzhledem k rozsahu veřejných zakázek, které byly spojeny v jedno správní řízení, si Úřad z důvodů hospodárnosti vyžádal jen několik nabídek v písemné podobě (celkem zadavatel totiž obdržel několik tisíc nabídek) a všechny nabídkové soubory všech uchazečů a úkonů zadavatele měl v elektronické podobě na několika CD ROMech).
58. Navrhovatel zřejmě na neúplnost spisu usuzuje na základě nahlížení do spisu, které se uskutečnilo dne 28. 11. 2007. Navrhovatel nevzal v úvahu, že spis (v materiálním smyslu) nemohl obsahovat všechny dokumenty odevzdané zadavatelem, a to s ohledem na jejich obrovské množství, či s ohledem na to, že některé dokumenty byly zadavatelem odevzdány pouze elektronicky, jak bylo řečeno výše. Navrhovatel měl možnost nahlédnout do všech těchto částí a nelze nyní již prokázat, z jakého důvodu tak neučinil (ze spisu ani nevyplývá, že by Úřad navrhovateli odepřel z určitého důvodu do části spisu nahlížet).
59. Dále je třeba uvést, že návrh byl podán v okamžiku, kdy běžela lhůta pro podání nabídek (zadavatel tudíž neměl nabídky ještě k dispozici) a rozhodnutí Úřadu navíc bylo vydáno ještě předtím, než Úřad obdržel podklady o hodnocení a výběrech nejvhodnějších nabídek u jednotlivých veřejných zakázek. Zadavatel však nově získané dokumenty o úkonech činěných v zadávacím řízení Úřadu průběžně zasílal. Je tedy zřejmé, že Úřad měl před vydáním rozhodnutí k dispozici všechny podklady nutné k posouzení postupu zadavatele tak, jak byl napaden v návrhu, a že se tedy tvrzení navrhovatele o tom, že nezjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), nezakládá na pravdě. Je zřejmé, že se Úřad vyjádřil ke všem námitkám návrhu, a také, že v postupu zadavatele do vydání rozhodnutí neshledal ani jiné pochybení (což ostatně ani navrhovatel v podaném rozkladu nenamítá).

V. Závěr

60. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
61. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Mgr. Radek Pokorný, advokát AK Pokorný, Wagner & spol., Karoliny Světlé 301/8, 110 00 Praha 1
2. Dr. JUDr. Miroslav Zámeška, advokát AK Bakeš & partneři, se sídlem, Na Příkopě 23, 110 00 Praha 1
3. spis.

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce